

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\L\Le Guinova Ursula\Le Guin Ursula-Pravidlo jmen.pdb

PDB Name: Le Guin, Urshula Kroeber - P...  
Creator ID: REAd  
PDB Type: TEXT  
Version: 0  
Unique ID Seed: 0  
Creation Date: 27.9.1937  
Modification Date: 27.9.1937  
Last Backup Date: 1.1.1970  
Modification Number: 0

Pravidlo jmen

Pan Podkopec vyšel zpod svého kopce s úsměvem na tváři. Těžce oddychoval a s každým výdechem se z jeho nozder vyvalily dva sněhobílé obláčky páry, prozářené ranním slunkem. Pan Podkopec se rozhlédl po jasné prosincové obloze, jeho úsměv se ještě rozšířil a odhalil bílé zuby. Potom sešel dolů do vsi.

"Brýtro, pane Podkopec," zdravili jej vesničané, které míjel na úzké mezi domky se zašpičatělými přesahujícími střechami, připomínajícími masité červené klobouky muchomůrek. "Brýtro, brýtro!," odpovídal každému. (Přát někomu dobré jitro samozřejmě přinášelo smůlu v kraji tak prosyceném vlivem Satténových ostrovů, kde neopatrné použití přídavného jména mohlo změnit počasí na celý týden; ono bohatě stačilo naznačení denní doby.) Oslovili jej všichni, někteří laskavě, jiní přitom dávali okatě najevo své pohrdání. Na tomto nevelkém ostrůvku jiného mága neměli, tudíž si zasloužil úctu, ale považte, jak byste si mohli vážit malého tlustého človíčka po padesátce, který se šoural se špičkami stočenými k sobě, vyfukoval páru a usmíval se? Ani jeho práce nestála za moc. Ohňostroje se mu sice dařily, ale elixíry byly slabé. Bradavice, které zahnal zařikáním, se obvykle po třech dnech znovu objevovaly, rajčata povzbuzená zaklínáním k lepšimu růstu nebyl o nic větší než ananasové melouny a při oněch vzácných příležitostech, kdy ke břehům Satténového přístavu přirazila cizí loď, pan Podkopec vždy zůstával pod svým kopcem. Měl strach, vysvětloval, aby ho někdo pohledem neuhranul. Jinými slovy - byl čarodějem ze stejného důvodu, z jakého byl šilhavý Truhla truhlářem - opominutím. Současné pokolení vesničanů se potýkalo se špatně zavěšenými dveřmi a neúčinnými kouzly a své rozmrzelosti ulevovali tím, že s panem Podkopcem jednali značně familiérně, jako kdyby byl jen další obyčejný soused z vesnice. Dokonce jej zvali na večeri. Jednou si sezval několik hostů i on na přepychovou hostinu se stříbrem, křišťálem, damaškem, pečenou husou, perlivým Andrades, ročník '639, a švestkovým pudinkem s polevou, byl z toho však natolik nespůsobilý, že pokazil celou zábavu, a kromě toho měli všichni hosty za hodinu zase hlad. Neměl rád, když jej někdo navštěvoval v jeho jeskyni, dokonce ani v předpokoji, za nějž se mimochodem nikdo nikdy nedostal. Když viděl, že se ke kopci blíží lidé, pokaždé se jim vyšoural naproti. "Posadíme se támhle pod borovicemi!" říkával s úsměvem a mával rukama směrem k jedlovému prorostu, nebo když přišlo: "Což si tak v hospůdce dát něco k pití?" ačkoli všichni dobře věděli, že nepije nic silnějšího než pramenitou vodu.

Některé děti z vesnice zamčená jeskyně dráždila. Kdykoli pan Podkopec odešel pryč, pořádaly k ní výpravy a strkaly tam své zvědavé stopy. Avšak nízká dvířka do zadní sluje byl uzavřena kouzlem, které kupodivu fungovalo. Jednou si nahoru přinesli dva chlapci sochor a sekýrku, v domnění, že se čaroděj vydal na západní pobřeží léčit nemocného osla paní Ruuny, ale při prvním úderu se zevnitř ozval hrozivý řev, doprovázený oblakem purpurového dýmu. Pan Podkopec se vrátil domů dřív. Chlapci utekli. Nevyšel ven, a dětem se nic nestalo, ačkoliv tvrdily, že byste nevěřily, jak ohromný skučivý ječivý šeplový strašný ryk dokáže ten tlouštík vydat, pokud jste ho sami neslyšeli.

Dnes se do města vydal pro tři tucty čerstvých vajec a libru jater, také se měl zastavit v chalupě kapitána Mlživky, aby obnovil vidoucí zaklínadlo na starcových očích (v případě odchlípnuté sítnice zcela neúčinné, ale pan Podkopec se snažil), a konečně zajít na táčky k staré tetce Zlatkové, vdově po výrobci akordeonů. Přátelé pana Podkopce byli povětšinou staří lidé. Silní mladí muži z vesnice v něm probouzeli stísněné pocity a děvčata se před ním ostýchala. "Štve mě, že se tak nějak moc usmívá," říkaly všechny, ohrozovaly při tom nos a obtáčely si hedvábné kadeře kolem prstů. "Štvát" bylo slovo, které se teprve odnedávna používalo v novém významu, a jejich matky se zakaboněnou tváří odpovídaly: "Štvát můžeš jelena, ty hloupá. Pan Podkopec je velmi vážený čaroděj!"

Když se pan Podkopec rozloučil s tetkou Zlatkovou, prošel kolem školy, která se dnes podle zvyku konala. Vzhledem k tomu, že nikdo na Satténových ostrovech nebyl gramotný, neexistovaly žádné knihy, z nichž by bylo možno číst, žádné desky vhodné k vyrývání iniciál a žádné tabule, jež by se daly mazat. Ve skutečnosti neexistovaly ani žádné školy. Za deštivých dní se děti scházely na seníku v obecní stodole a do bot jim zalézala sláma, a když bylo slunečno, tak je školní učitelka Palani brávala, kamkoli se jí zachtělo. Dnes, obklopena třiceti zaujatými dětmi do dvanácti a čtyřiceti nezaaujatými ovcemi do pěti, vyučovala důležitou látku: Pravidlo jmen. Pan Podkopec se se stydlivým

úsměvem zastavil, naslouchal a díval se Palani, kyprá, pohledná dvacetiletá dívka vypadala v mrazivém slunci jako obrázek, uprostřed ovčí a dětí, nad ní bezlistý dub a za ní duny a moře a jasná světlá obloha. "Už znáte Pravidla jmen, děti. Jsou dvě a jsou na všech ostrovech stejná. Jak zní první z nich?"

"Není zdvořilé vyptávat se na něčí jméno," zvolal tlustý čilý chlapec Přerušil jej křik malého děvčete: "Maminka říká, že nikde nesmíš nikomu říct své jméno!"

"Ano, Subo. Ano, Popi, miláčku, nekřič tolik. Správně. Nikdy se nikoho neptejte na jeho jméno: Nikdy neříkejte své vlastní. Teď se zamyslete a řekněte mi, proč říkáme našemu čaroději pan Podkopec." Usmála se přes kudrnaté hlavičky a vlněné hřbety na pana Podkopce, který se rozzářil a nervózně sevřel sáček s vejci.

"Protože bydlí pod kopcem!" vyhrkla polovina dětí.

"Ale je to je to jeho skutečné jméno?"

"Ne!" odpověděl tloušť. Popi jako ozvěna zaječela: "Ne!"

"Protože sem přišel sám. A tak tu není nikdo, kdo by znal jeho pravé jméno, a tak nám ho nemůže nikdo říct a on nemůže-"

"Velmi dobře, Subo. Popi, nekřič. Správně. Dokonce ani čaroděj nesmí prozradit své skutečné jméno. Až vychodíte školu, děti, a projdete ceremonií Průchodu, necháte svá dětská jména za sebou a uchováte si pouze vaše skutečná jména, na která se nikdy nesmíte zeptat a která nesmíte vyslovit. Proč máme takové pravidlo."

Děti mlčely. Ovce něžně pobekávaly. Pan Podkopec otázku zodpověděl: "Protože jméno je věc," řekl svým stydlivým, tichým, nakřáplým hlasem, "a skutečné jméno je skutečná věc. Vyslovit jméno znamená ovládnout věc. Mám pravdu, slečno učitelko?"

Usmála se a udělala pukrle, jeho pomoc ji očividně uvedla do lehkých rozpaků. A on odklusal ke svému kopci. Minuta, kterou strávil pozorováním Palani a dětí, v něm probudila obrovský hlad. Zaklínadlem za sebou spěšně zamkl vnitřní dveře, ale v kouzle muselo zůstat pár škvírek, protože zanedlouho prázdná přední sluj rozvoněla smaženými vejci a škvířícími se játry.

Toho dne vál od západu svěží a příjemný vítr a kolem poledne na něm připlula malá loďka. Lehce se dohoupala do Satténového přístavu. Bystrooký chlapec ji zahlédl, už když obeplouvala mys. Jako všechny děti na ostrově znal každou plachtu a každý stožár každého ze čtyřiceti rybářských člunů, Rozběhl se ulicí a volal: "Cizí loď, cizí loď!" Osamělý ostrov jen velmi zřídka navštívilo plavidlo z jiného stejně osamělého ostrova z východních Dálav, nebo odvážný kupec z Archipelu. V době, kdy loď přirazila ke břehu, už na ni čekala polovina vesnice. Rybáři pluly za ní k domovu a pasáci krav, sběrači škeblí a báby kořenářky funěly nahoru a dolů po kopcích, jak uháněly k přístavu.

Dveře pana Podkopce však zůstávaly zavřené.

Na palubě lodi stál jediný muž. Jakmile se to starý kapitán Mlživka dozvěděl, svraští huňaté bílé obočí nad nevidoucima očima. "Jenom jeden druh se plavý sám po Dálavách. Čaroděj, mág nebo černokněžník..."

Takže vesničané se zatajeným dechem doufali, že jedenkrát v životě spatří mága, jednoho z mocných bílých mágů z bohatých, stověžatých, přečpaných vnitřních ostrovů Archipelu. Dočkali se zklamání, protože cestovatel byl docela mladý, pohledný chlapík s černými vousy, jenž je radostně zdravil ještě z člunu. Pak vyskočil na břeh jako každý jiný námořník, který je rád, že stojí zase na zemi. Ale když řekl kapitánovi Mlživkovi, že s sebou nosí dubovou hůl, stařec přikývl. "Dva čarodějové v jednom městě. To je zlé!" A ústa mu sklapla jako starému kaprovi.

Jelikož jim cizinec nemohl prozradit své jméno, hned mu jedno vymysleli: Černovous. A věnovali mu spoustu pozornosti. Vezl s sebou malý, různorodý náklad látek a sandálů, per piswi ke zdobení pláštíků, laciného kadidla a lehkých kamenů, vzácných bylin i velkých skleněných perel z Vencesty - samých obvyklých kramářských věcí. Všichni ze Satténového ostrova se přišli podívat, popovídat si s cestovatelem a možná si i něco koupit - "Jen abychom měli něco na památku!" kvokala tetka Zlatková, kterou stejně jako ostatní ženy a dívky ve vsi uchvátila Černovousova smělá a pohledná tvář. Chlapci se kolem něj také točily, aby ho slyšeli vyprávět o dalekých cestách, tajuplných ostrovech Dálav či popisovat velké bohaté ostrovy Archipelu, Vnitřní trasy, rejdy bílé plachtami lodí a zlaté střechy Havnoru. Muži se zájmem naslouchali jeho příběhům, někteří se však podívovali, proč pluje obchodník sám, a nespouštěli oči z dubové hole.

Pan Podkopec však po celou dobu neopouštěl svůj kopec.

"Tohle je první ostrov bez čaroděje, který jsem kdy viděl," povídal jednoho večera Černovous tetce Zlatkové. Pozvala jej společně se svým synovcem a Palani na šálek stínového čaje. "Co děláte, když vás rozbolí zub nebo když kráva přestane dojít?"

"Vždyť máme přece pana Podkopce," odpověděla stařenka.

"A k čemu nám to je," zamumlal synovec Bert, začervenal se a rozlil čaj. Bert byl rybář, statný, udatný, nemluvný muž. Miloval učitelku, ale neuměl jí to říci lépe než tím, že kuchaře jejího otce obdarovával koši čerstvých makrel.

"Vy tedy máte čaroděje," ptal se Černovous. "Je neviditelný?"

"Ne jenom strašlivě stydlivý," vysvětlovala Palani. "Jste tu teprve týden, víte, a nás tady navštěvuje jen pár cizinců..." Také se maličko zarděla, ale čaj nerozlila.

Černovous se na ni usmál. "To tedy musí být dobrý Satténan, co?"

"Ne," zavrtěla tetka Zlatková hlavou, "o nic víc než vy. Ještě čaj, synovče? Tentokrát ho raději nech v hrnků. Ne, můj milý, připlul v malé loďce, před čtyřmi lety to bylo, nebo ne? Právě den po tahu placek, to si vzpomínám, protože právě napínali síť nahoře na Východní řece, a pasák Pondi si toho samého rána zlomil nohu - to už musí být pět let. Ne, čtyři. Ne, pět, bylo to ten rok, co nevyklíčil česnek. Připlul na šalupě naložené obrovskými truhlami a bednami a povídá

kapitánovi Mlživkovi, který tehdy ještě nebyl slepý, ačkoli na to už měl věk. „Tak jsem se doslechl,“ povídá, „že nemáte žádného mága ani čaroděje, možná by se vám tu jeden hodil.“ - „To tedy ano, jen jestli je to bílá magie!“ povídá kapitán, a než bys řekl sépie, pan Podkopec se usadil v jeskyni pod kopcem a zařikával prašivinu kočky tetky Páskové. Jenže jí potom narostla šedivá srst, a přitom to byl oranžová kočka. Vypadala pěkně divně. Pošla minulou zimu, když tolik mrzlo. Chuděrka tetka Pásková si to brala víc, než když se jí utopil muž na Dlouhé řece, toho roku, kdy táhli herinkové jako diví, tuhle Bert byl ještě nemluvně v povijanu.“ Tu Bert znovu rozlil čaj a Černovous se usmál, ale tetka Zlatková nerušeně pokračovala a tlachala, dokud se nesnesla noc.

Příštího dne byl Černovous zase dole v přístavu a zabýval se prasklým prknem na palubě své loďky. Zdálo se, že mu to trvá nějak dlouho, a jako obyčejně zatahoval do hovoru na slovo skoupé Sattěňany. „Nu, která z bárek patří vašemu čaroději?“ ptal se. „Nebo má jednu z těch, co ji mágové složí do skořápky z ořechu, když ji nepoužívají?“

„Ně,“ odpověděl netečný rybář, „má ji nahore v jeskyni, pod kopcem.“

„On si odnesl loď, ve které připlul, nahoru do své sluje?“

„Ba, ba. Přímou nahoru. Já mu pomáhal. Byla těžká jako cent. Nacpaná velkýma bednama, a ty zase nacpaný zaklínacíma knihami, povídal. Byla těžká jako cent.“ A statný rybář se otočil zády a povzdychl si. Synovec tetky Zlatkové, jenž opodál opravoval sítě, vzhledl od práce a právě tak netečně poznamenal: „Třeba byste se chtěl s panem Podkopcem seznámit?“

Černovous Bertovi pohled opětoval. Chytré černé oči se setkaly s upřímnými modrými a dlouho tak zůstaly. Potom se Černovous usmál a řekl: „Ano. Vezmeš mě nahoru na kopec, Berte?“

„Hm, až tohle dodělám,“ odpověděl rybář. A jakmile síť spravil, pustil se s Archipelanem po venkovské cestě nahoru k vysokému zelenému kopci. Ale jak tak míjeli radnici, Černovous se ozval: „Počkej chvíli, příteli Berte. Než dojdeme k vašemu čaroději, budu ti vyprávět příběh.“

„Vyprávějte,“ přikývl Bert a usadil se do stínu dubu.

„Ten příběh má svůj začátek před sto lety a ještě neskončil - ačkoliv už brzy skončí, velmi brzy... V samotném srdci Archipel, tam kde se ostrovy mačkají jeden na druhý jako mouchy na medovém koláči, leží malý ostrůvek zvaný Pendor. Mořští vládcové z Pendoru byli za starých časů válek před Sjedenocím mocní. Na Pendor proudila kořist a výkupné. Nashromáždili tam velké bohatství. Potom, odněkud ze západních Dálav, kde se na lávových ostrovech rodí draci, jednoho dne přiletěl obrovský drak. Nebyl to žádný z přerostlých ještěřů, kterým vy z Dálav říkáte draci, ale velký, černý, okřídlený, chytrý a prohnáný tvor, rafinovaný a plný síly. A jako všichni draci nadevše miloval zlato a drahé kameny. Zabil Vládce moře a jeho vojáky a lidé z Pendoru v noci utekli na lodích. Všichni prchli a nechali draka stočeného do klubíčka na pendorské věži. A tam také zůstal sto let, válel své šupinaté břicho po smaragdech, safírech a zlatých mincích, a vycházel jen jednou za rok nebo za dva, když se musel nažrat. Podnikal po okolních ostrovech výpravy za potravou. Víš, čím se draci živí?“

Bert přikývl a špitl: „Pannami.“

„Správně,“ potvrdil Černovous. „Nu, něco takového nelze trpět věčně, právě tak nelze zahnat myšlenky na draka, který sedí na obrovském pokladu. Takže poté, co Sjedenocím zesílilo a Archipel se nemusel stále zabývat válkami a piráctvím, bylo rozhodnuto, že se na Pendor zaútočí, vyženou draka a zlato a šperky uloží do pokladnice Sjedenocím. Neustále touží po bohatství, ti ze Sjedenocím. Tak se tedy z padesáti ostrovů vypravila obrovská flotila a sedm mágů stanulo na předních sedmi nejsilnějších korábů a pluli do Pendoru... Doppluli tam. Přistáli. Ani myška se tam nepohnula. Domy byly opuštěné, nádoby na stolech plné stoletého prachu. Kostí starého mořského vládce a jeho vojáků ležely poházeny na hradním nádvoří a na schodišti. A pokoje čpěly drakem. Ale drak nikde. A poklad také nikde, ani diamant zvící zrnka máku, ani stříbrná perlička... Drak věděl, že by se sedmi mágům neubráníl, sebral se a vytratil se. Pátrali po jeho stopách a zjistili, že odletěl na opuštěný severní ostrov zvaný Urdath. Vydali se za ním, a co našli? Zase kosti. Jeho kosti - dračí. Ale poklad byl opět ten tam. Čaroděj, nějaký neznámý čaroděj kdovíodkud, na něj musel natrefit sám a porazit ho. A pak se ztratil i s pokladem, frnkl Sjedenocím zrovínka před nosem!“

Rybář pozorně naslouchal a nehnul při tom ani brvou.

„No, musel to být mocný a chytrý čaroděj, aby nejdřív zabil draka a potom zmizel beze stopy. Vládci a mágové Archipel nebyli s to ho vypátrat. Nevědí ani odkud přišel, ani kam odešel. Už se to chystali vzdát. To bylo minulého jara. Tou dobou jsem se právě vracel z tříleté cesty po severních Dálavách. A oni mě požádali, abych jim pomohl neznámého černokněžníka najít. To od nich bylo moudré. Protože já nejsem jen čaroděj, jsem také potomek vládců z Pendoru. Ten poklad je můj. Je můj a oni ví, že je můj. Ti blázni ze Sjedenocím ho nemohli najít, protože jim nepatří. Náleží rodu z Pendoru a nádherný smaragd, největší klenot z pokladu, Zelený kámen Inalkil, pozná svého pána. Hled!“ Černovous zvedl dubovou hůl a hlasitě zvolal: „Inalkil!“ Hrot hole začal zeleně žhnout, vytryskla z něj jasná zelená záře, oslnivá mlha barvy dubnové trávy. V téže okamžiku se hůl v čarodějově ruce naklonila, pozvedla a ukázala přímo na úbočí kopce před nimi.

„Daleko v Havnoru ten svit nebyl tak jasný,“ zabrumlal Černovous, „ale hůl ukazuje správně. Inalkil odpovídá mému volání. Ten drahokam pozná svého majitele. A já znám zloděje a pokořím ho. Je to mocný mág, když přemohl draka. Ale já jsem mocnější. Chceš vědět proč, ty nedochůdče? Protože znám jeho jméno!“

Čím větší pohrdání znělo z Černovousova tónu, tím se Bert tvářil hloupěji a nechápavěji. Při posledních slovech však sebou trhl, zavřel pusu a zíral na Archipelana jako omámený. „Jak jste se ... ho dozvěděl?“ zeptal se velice pomalu.

Černovous se ušklíbl a neodpověděl.

„Černá magie?“

„Jak jinak?“

Bert zbledl a mlčel.

"Já jsem mořský vládce z Pendoru, dumlíku, a dostanu zlato, které získali mí otcové, i šperky, které zdobily mé matky, a Zelený kámen. Protože patří mně. - No, až čaroděje porazím a odpluji, můžeš celý příběh vyprávět těm vesnickým moulům. Počkej tady. Nebo pojď se mnou a dívej se, jestli se nebojíš. Druhá příležitost spatřit mága v celé jeho cíle se ti už nikdy nenaskytne." Černovous se otočil a bez ohlednutí se škrábal do kopce ke vchodu do jeskyně.

Bert jej velice pomalu následoval. V uctivé vzdálenosti od sluje se zastavil a posadil se pod hlohových keř s díval se. Archipelán zůstal stát, jeho temná postava se na pozadí zeleného svahu ani nepohnula. Znenadání zamával holí nad hlavou a smaragdová záře kolem něj opsala kruh. "Zloději, zloději pendorského pokladu vylez ven!" zakřičel.

Z jeskyně se ozval rachot, jako kdyby někdo upustil kameninový džbán. Vývalil se oblak prachu. Bert se polekaně přikrčil. Když zvedl hlavu, Černovous stále nehybně čekal, a před ústím jeskyně stál zaprášený a neupravený pan Podkopec. Vypadal malý a směšný, špičky měl jako vždy sočené k sobě, pod černými kamašemi se mu rýsovaly křivé nožky a neměl hůl - nikdy žádnou neměl, uvědomil si náhle Bert. "Kdo jste?" otázal se pan Podkopec nakřáplým nesmělým hláskem.

"Jsem mořský vládce z Pendoru, zloději, a přišel jsem si pro svůj poklad!"

Na to pan Podkopec zrůžověl, jako obvykle, když na něj byli lidé hrubí. A pak se stalo ještě něco. Zežloutl. Vlasy se mu naježily a z hrdla se mu vydral bručivý řev. Proměnil se ve žlutého lva a skočil na Černovouse.

Černovous tam však již nestál. Na jeho místě se lvu bránil obrovitý tygr barvy noci a blesku...

Lev zmizel. Pod jeskyní se náhle tyčil vysoký les, černý háj zimním slunci. Tygr se zastavil uprostřed skoku a těsně předtím, než pronikl do stínu stromů, se z něj stal ohnivý jazyk. Olízl suché černé větve...

Ale na místě lesa se po úbočí valil vodopád, oblouk stříbřité vody se tříštil o zem a bil do plamenů. Oheň bal však ten tam...

Na okamžik před rybářovými očima vyrostly dva kopce - jeden zelený, který znal, a jeden nový, holé návrší připravené vsáknout hřmící vodopád. Výjev pominul tak rychle, že Bert musel zamrkat, a pak zamrkal ještě jednou a zaúpěl, protože to, co uviděl, bylo mnohem horší. Místo vodopádu se objevil drak. Černá křídla zastínila celou horu, ocelové drápy se zaryly do země a z temné, šupinaté, zející tlamy vyšlehl oheň a pára.

Pod gigantickým stvoření stál Černovous a smál se.

"Vezmi na sebe tvar, jaký chceš, malý pane Podkopče!" posmíval se. "Vyrovnám se ti. Ale ta hra mě už začíná unavovat. Chci se podívat na svůj poklad, na Inalkil. Nu, velký draku, malý čaroději, vyjev se ve své skutečné podobě. Nařizuji ti moci tvého pravého jména - Yevaude!"

Bert se nemohl ani pohnout, dokonce ani zamrkat. Krčil se a chtěl nechtě přihlížet. Viděl černého draka, který vyplňoval prostor nad Černovousem. Viděl oheň, jenž jako jazyky olizoval šupinatou tlamu, proudy páry řinoucí se z rudých nozder. Viděl, jak Černovousova tvář bledne, až byla bílá jako křídla, a jak se rty zarostlé voussem chvějí.

"Tvé jméno je Yevaud!"

"Ano," zaduněl chraptivý šepavý hlas. "Mé pravé jméno je Yevaud a má pravá podoba je tato podoba."

"Ale draka zabili, na Udrathu našli dračí kosti..."

"To byl jiný drak," odušil drak a vzepjal se jako orel, drápy vystrčené. A Bert zavřel oči.

Když je znovu otevřel, obloha byla čistá, úbočí prázdné, až na jedno rudočerné ohořelé místo a několik otisku spárů v trávě.

"Rybář vyskočil a rozeběhl se dolů. Utíkal přes náves, rozháněl ovce nalevo napravo a řítil se po ulici přímo k domu Palanina otce. Palani byla na zahrádce a plela řeřichu. "Pojď se mnou!" lapal Bert po dechu. Hleděla na něj nechápavě. Popadl ji za zápěstí a vlekl ji za sebou. Trošku vyjekla, ale nebránila se. Běžel s ní rovnou k přístavu, strčil ji do své rybářské šalupy Královničky, odvázel lano, chopil se vesel a začal veslovat jako ďábel. To poslední co z něj a z Palani Satténový ostrov viděl, byla plachta Královničky mizející ve směru nejbližšího ostrova na západě.

Vesničané mysleli, že o tom nikdy nepřestanou mluvit, o tom, jak se synovec tetky Zlatkové pomátl a odplul s učitelkou téhož dne, kdy kramář Černovous beze stopy zmizel a nechal tu všechna svá péra a perly. Ale za tři dny o tom přestaly mluvit. Na přetřes přišly jiné věci. Pan Podkopec konečně vyšel ze své sluje.

Pan Podkopec se rozhodl, že když už jeho pravé jméno není nadále tajemstvím, může také klidně vynechat svůj převlek. Chůze byl o mnoho těžší než létání, a kromě toho - už tak strašně dávno neměl pořádné jídlo.

(česky vyšlo v sbírce Divodějní (Tallpress, 1996) v překladu Agáty Kratochvílové)

Povídka uvádí tetralogii Zeměmoří. Příběhy mága Geda:

Čaroděj Zeměmoří

Hrobky Atuanu

Nejvzdálenější pobřeží

Tehanu